

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 6. vel. travna. 1892.

List 19.

Moje spreobrnjenje.

(Dalje.)

Berilo.*)

Truden sem. Duh mi je mračen, sercé se mi kerči; vedno sem še jednako nesrečen. Rad bi govoril; šel bom zatoraj v ono občespoštovano družino, s katero sem znan. Upam, da mi bodeta verli gospod in plemenita gospa kakorkoli razgnala otožne misli.

„Klanjam se spoštljivo, milostiva gospá!“

„Dobrodošli! Veseli nas obiskanje!“

„O, koliko lepih knjig imate na mizici! Jih smem li pogledati?... Filotea, Goffine! Kake knjige so vendar to? Čital in študiral sem mnogo, mnogo knjig; vendar ti dve knjigi ste zame prava pravcata novost. Jih smem li odpreti?... Kakšen napis: Neverni časnikar! — Lepó! Gospá, ako dovolite, prečital bi rad jeden odstavek in potem Vas bom vprašal, kaj mislite. Jako Vam bom hvaležen.“ (Bere na glas:)

„Neki časnikar iz Pariza, pravi protestant, to je popolen brezverec, je večkrat čital v raznih katoliških časopisih razna čudežna spreobrnjenja, ki so se zgodila na priprošnje Matere Božje, in zasukaval jih je na zasmehovanje v veliko veselje svojih čitateljev. Pisaril je, da so vsa ta spreobrnjenja same sanjarije in laži, ktere so si izmislili sanjači in sleparji. Čitatelji časopisa smejali so se neslanim, ostudnim šalám, ktere je uganjal v svojem časopisu. Toda neki dan izšel je časopis slovesnejši nego navadno. Naznanil je, da če hoče kdo videti čudež, naj pride proti osmi uri zvečer v cerkev naše ljube Gospé in jih bode dovolj; videl tudi jeden od sovrednikov lista

bode šel tjakaj. In res, ko je prišel določeni čas, šel je naš časnikar tjakaj, da bi bril norec iz svetih reči in iz Marije. Šel je prav k oltarju, kjer se je nahajala sveta podoba. Kedo bi mislil, kar se je sedaj zgodilo? Časnikar je vperl svoj pogled v sveto podobo in ni vedel več, kaj bi počel, da bi se oddalil od tega kraja. Nekaka sila, močnejša od njegove volje, vlekla ga je nazaj in ga priderževala pred oltarjem. Cerkev se je napolnila, od vseh strani privreli so ljudje. Slovesna svitloba razširjala se je po cerkvi. Vsako sercé trepeče, vsako koleno se pripogiblje, potem pa postane vse tiho: Duhoven pridiga o mogočnosti Marijini. Po končani pridigi priporoči duhoven ljudstvu moliti za spreobrnjenje velikega grešnika... In vse ljudstvo prosilo je: Ora pro eo, ora pro eo! (Marija, prosi zanj, Marija prosi zanj!)

Po dobljenem blagoslovu sprazni se polagoma cela cerkev. Ljudstvo se razide. In časnikar se zbudi kakor iz težkih sanj. Klečal je pred podobo Marije in potoki solzá lili so mu po licu. Hotel je govoriti sam seboj, toda ustnice so mu vedno in vedno nehoté šepetale staro cerkveno pesem: Virgo potens, virgo clemens! („Devica mogočna, Devica nsmiljena!“) Zdelo se je, da se nahajate v njem dve volji. Jedna mu mu je velela: Ostani in moli! druga: Pojdi berzo proč in pusti vse te sanjarije! Naposled vstane in hoče oditi, a noge ga nehoté nesó k — spovednici. Duhoven ga sprašuje — on mu odgovarja. In ko je bilo vse končano, je jokal, jokal kakor otrok — toda bilo mu je tako lahko, kakor bi se mu bil odvalil kamen od serca... Bil je spreobrnjen. In ko je prišel v svojo pisarno, vzal je v roke papir in napisal: „Šel sem, videl sem in bil sem premagan. Šel sem“

* Koristno tudi za nektere slovenskih časnikarjev.

svetišče Marijino in prepričal sem se o njeni mogočnosti. Premagan sem in ne preostaja mi ničesar, razven objokovati svoje zmote in bogokletstva, ter jih popravljati. Pojdite tudi vi tjekaj in premagani boste. Dopisoval ne bodem več v Vaš časopis; posvetil se bodem vsega Mariji brez madeža spočeti.“

— Gospá, kaj pravite Vi k temu? Ubogi časnikar, opeharil se je popolnoma. Hotel je zmagati in naposled bil je zmagan. Kača ostrupila je zagovornika. Sedaj pa bi rad zvedel, kaj Vi porečete o tem.

— O rada, samo če mi obljubite da bodele poslušali moje besede, Vam povem svojo misel o tej stvari...

— Da, to bodem...

— Dobro tedaj, hoté ali nehoté se mora priznati, da je Bog. In le-tá Bog je vsegamo-gočen in zatoraj zamore, kolikor hoče. Največ pa stori po priprošnji svojih svetnikov, zlasti pa na priprošnjo najsvetejše device Marije stori neštevilno čudežev. In temu Bogu moramo služiti, ga ljubiti in častiti, če ne, smo ostudneži in ne-hvaležniki. Presveta Devica, dobro vedóč, da ima Bog to pravico in mi le-to dolžnost, želi, da bi ga mi ljubili ter se zveličali. Zatoraj deluje z Božjim pripuščenjem na človeško sercé. In naj je še takó terdovraten grešnik, pokazati mu hoče svojo moč, ter ga podučiti, da je ona naša mati in pribežališče grešnikov. Koliko grešnikov — kot le-tá časnikar — bilo je premaganih od Marije in pripeljanih nazaj v naročje našega ljubeznjivega Gospoda Jezusa Kristusa! Kedar se ona polasti kacega serca, razživi ga s kako svojo podobo, ali pa s čemur koli družim, in ne zapusti ga prej, dokler se ne zdrami ter se poverne k Bogu. To je moje menenje, gospod, v tej zadevi. Sedaj pa je na Vas ležeče, da spolnito svojo obljubo, katero ste mi dali.

(Dalje nasl.)

† Martin Skubic.

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Dalje.)

Popolnoma gladko pa našemu Skubicu tudi ni šlo med Kočevjarji. Kje je pač vse gladko med človeškimi otroci? Ker je zahteval od njih o Veliki noči spovedne listke, v dokaz opravljene velikonočne spovedi, je bil prišel z njimi v nasprotje in Kočevjarji ga tožijo (!) naravnost — pri naučnem ministerstvu, kakor da bi ta zadeva spadala pod svetno oblast. Kdo se pri tem ne spominja, komur so sedanje kočevske razmere vsaj nekoliko znane, naj novejših korakov „odločnih“ Kočevjarjev v šolskih in cerkvenih zadevah — pri ministerstvu? Zdi se, kakor bi se Kočevjarji več ne prištevali kranjskim deželanom, ampak imeli posebno samostojno deželo — vojvodstvo kočevsko. Res je

sicer, da se imenuje knez Auersperg, ki ima v Kočevju velika posestva, tudi „vojvoda kočevski;“ a Kočevjarji naj pomislijo, da je to goli naslov, ki razmerja njihovega do kranjske dežele v ničemur ne spremeni. Sploh pa so bile razmere Kočevcev do slovenskih sosedov — tako je rajni Skubic velikrat terdil — v prejšnjih časih veliko prijetnejše, kakor dandanes. Narodnostno napetost, ki vlada sedaj med njimi in sosedi, je umetno vzgojilo zlasti nemško šolsko društvo, liberalni „Schulverein.“

V jeseni l. 1849 je zapustil g. Martin Skubic Kočevje. Previdnost božja in volja prednikov ga je postavila zopet med Bele Kranjce. Velika fara Černomeljska, ki je vtelesena nemškemu vitežkemu redu, je bila takrat spraznjena, in knezoškof Anton Alojzij ji ni vedel preskerbeti boljšega voditelja, kot našega g. Martina Skubica. Brez dvoma je bila škofova določba znamenje velikega zaupanja v g. Skubica. Kajti voditi tako obširno faro, na kateri delujeta tudi dva duhovna pomočnika, ni bila lahka naloga. In vendar je bil g. Skubic tudi tej nalogi kos. Častno in modro je župnijo opravljal, da je dobila novega župnika dné 1. aprila l. 1851. V plačilo za dosedanje modro, zvesto in natančno službovanje pa se mu je tri tedne pozneje podelila župnija adlešička ob temno-zeleni Kolpi, prav ob hervaški meji. Poprosilo je zanjo pet prosilcev, trije starejši od Skubica; vendar se je njemu izročila v dobri ter opravičeni nadi, da bode on v kratkem času zboljšal tamošnje farne razmere. Dasi je bil le eno leto v Adlešičih, je vendar mnogo dobrega storil za faro v dušnem obziru. Zapustil je pa tudi vidne sledove goreče delavnosti svoje. Razširil je bil pokopališče krog farne cerkve ter je z višjim dovoljenjem sam blagoslovil. Podružnico sv. Janeza Kerstnika v Tribučah pa je bil dostojno osnažil ter jo pobelil z zvonikom vred.

V Adlešičih je imel kapelana č. gosp. Matijo Štrucelja, rojaka Černomaljca, poznejšega dekana kočevskega (1869—1870), ki je pa vsled neljubih razmér v Kočevju zapustil častno mesto dekana ter si izbral nižjo službo župnika v Dolenji Vasi pri Ribnici (1870—1873). Kaj se vé, če ga ni vleklo v bližino Skubčeve tudi prijateljstvo nekdanjega svojega župnika? Iz Dolenje Vasi je šel g. Štrucelj za župnika in dekana v Ternovo pri Ilirski Bistrici, kjer je umerl 5. febr. 1883.

Samo eno leto je bilo odloženo Skubicu v Adlešičih. O sv. Juriju l. 1852 dobil je namreč semiško faro. Gotovo so mu bili dobro v spominu ostali prvi utiski duhovnega službovanja, ktero je bil tukaj pričel. Zato ga je vleklo v Semič. Duhovni predniki so sicer g. Skubica zelo pohvalili, ali mislili so, da je še premalo časa v Adlešičih in zato so na prvem mestu priporočili č. g. Andreja Škrabca, tedaj župnika v Polomu (Ebenthal na Kočevskem), pozneje se v Toplicah, in še pozneje kanonika v Novem mestu, kjer je umerl 3. marcija l. 1892. Ali nemški vitežki red, kteremu je semiška fara vtelesena ali prideljena (inkorporovana) in ki ima zato pravico sam imenovati župnike, je izbral med enajsterimi prosilci, izmed kterih je bilo devet starejših kot Skubic, zadnjega, češ, v plačilo, ker je prej kot kapelan izverstno služil na treh farah nemškega reda, namreč v Semiču, Metliki in Černomlju.

V Semiču se je odperlo g. Skubicu še širji polje za delovanje, kot na dosedanjih službah. L. 1855 mu je bilo namreč izročeno tudi voditeljstvo semiške

dekanije in postal je ob enem začasni šolski nadzornik semiškega okraja. V obeh službah je bil naslednje leto (1856) stalno poterjen.

Kot župnik Semiški je skerbel celih šestnajst let (do l. 1868) z vedno enako gorečnostjo za dušni blagor svojih faranov; a trudil se je tudi za kras in lepoto farne in podružnih cerkvâ ter za dobro stanje cerkvenega posestva. Popravljaj je vedno kaj kot moder, previden in snagoljubiv gospodar: sedaj v cerkvi, sedaj v farovžu, sedaj zopet pri gospodarskih poslopih. Pri gospodarstvu se je posluževal že v tistih letih nekterih kmetijskih strojev ter bil tako tudi v časnem obziru vzgled svojim faranom. Pride-loval je izverstno domačo vinsko kapljico in obilo okusnega sadja: posebno se je zanimal za sušenje češpelj, hoteč s tem pokazati svojim faranom, kje imajo lep vir novih dohodkov. Ni čuda torej, da so ga priprosti semiški farani, pa tudi tamošnji graščaki in drugi omikanci po Beli Krajini iskreno ljubili in spoštovali.

Dekani se tu pa tam v bogoslovskih knjigah imenujejo oči in ušesa škofova. Dekanska služba ni torej samo čast, marveč ž njo je združena imenitna dolžnost, nadzorovati v vsakem obziru pastirje in ovce dotičnega okraja. Večkrat se prigodi med verniki in njih dušnimi pastirji, da treba od višje strani to ali ono zadevo vravnati. Prav velikrat dotične prepirne zadeve naj lože in naj hitreje vravna gospod dekan, kateremu so zadeve do dobrega znane. Modra beseda dekanova, o pravem času izgovorjena, več izdâ, kot višji ukazi, prepozno poslani.

Tudi kot dekan se je gospod Skubic verlo obnašal. Pridobil si je bil v kratkem času ljubezen, spoštovanje in veljavo pri podružjenih duhovnih sobratih, katerim je bil pravi očetovski prijatelj, in enako pri vernikih celega dekanata, tako v Semiču, kot pozneje v Ribnici. K temu pa niso toliko pripomogli samo njegovi talenti, gledé teh ga je morda ta ali oni preč. gg. tovarišev celo prekosil. Ljubezen in veljavo si je znal pridobiti s plemenitim ter terdnim značajem, z marljivostjo in nekim posebnim premišljenim razboritim obnašanjem — z učeno besedo to imenujemo takt — do visokih in nizkih. Dičila ga je tudi neka posebna modrost in previdnost. Tako je torej v popolnem redu vodil lastno faro in vplival blagodejno na duhovne in vernike celega okraja.

Vendar ne samo kot župnik in dekan, odlikoval se je rajni Skubic v Semiču tudi kot šolski nadzornik. Za šolo se je iskreno zanimal prav do zadnjega. Če si je celo v visoki starosti kot 76letni starček nakladal vsaj toliko poduka v kerščanskem nauku v šoli, kot sta ga imela krepka duhovna pomočnika; če je bil v Ribnici dolgo versto let predstojnik krajnemu šolskemu svetu; če se je od tam prav do zadnjega marljivo vdeleževal sej okrajnega šolskega sveta v tri ure oddaljenem Kočevju: si lahko mislimo, kako vnet in delaven je moral biti za vzgojo mladine še v mlajših, čverstejših letih, ko mu je bilo odkazano tudi široko polje okrajnega šolskega nadzornika. Kot tak je marljivo obiskával šole v okraju, ter si na vso moč prizadeval, z dobrimi sveti povzdigniti šolstvo. Povabil je gg. učitelje tudi večkrat k konferencijam ali k posvetovanjem k sebi na dom, vodil njih razprave ter jih slednjič prijateljsko pogostoval.

Vedno se je kazal tudi prijatelja lepemu petju v cerkvi in v poštenu družbi. Pel je rad kot dijak; zapel je katero tudi še v starih letih. Nikdar ni dopustil svojim organistom, da bi bili gojili v cerkvi nespodobno, posvetno petje. In ko se je jela cerkvena glasba zboljševati v smislu cerkvenih določil, tedaj je bil g. Skubic med onimi možmi, ki so goreli za lepo cerkveno petje, ki pa so dobro vedeli, da se tako vzvišena misel ne dá mahoma vresničiti, da treba namreč v ta namen mnogo časa in truda. Pri tem so ga radovoljno podpirali tudi organisti. Tako je bilo v Semiču, tako tudi pozneje v Ribnici. Tukaj je vodil za časa Skubčevega pastirovanja cerkveno glasbo mnogozasluženi gosp. nadučitelj Jožef Raktelj, ki je vzgojil skoro ves sedanji Ribniški pevski zarod. Pod g. Rakteljem je bilo gledé cerkvenega petja nekako prehodno stanje. Vedno bolj in bolj se je bližalo cecilijanskemu idealu. Ko pa se je g. nadučitelj Raktelj l. 1890 vsled nesrečnega padca pohabil roko, da ni mogel več orgljati, tedaj rajni Skubic ni pomišljal prav nič več. Nastavil je organista g. J. Carlija, čigar ime je v cecilijanskih krogih dobro znano. S pomočjo g. Raktelja in bivšega gosp. kapelana M. Mraka pomnožil je g. Carli naj prvo cerkveni pevski zbor, tako da je štel nad 20 gerl. Začele so se pevske vaje in v kratkem času je Ribniški cerkveni zbor toliko napredoval, da se lahko ponaša s pravilnim liturgičnim petjem pri petih in slovesnih mašah. Pri sklepu štirideseturne pobožnosti o lanskem pustu, katero je še vodil g. dekan Skubic s toliko gorečnostjo, se je prvič izvršilo vse po cerkvenih predpisih. Vzajemnost in složnost pevskega zbora v Ribnici nas navdaja s terdnim upanjem, da bode polagoma vedno napredovalo.

(Dalje nasl.)

Za majnik.

Ni še dolgo tega, kar se je pripetil dogodek v eni južnih kronovin, ki nam prav očitno kaže skrivnostno vladanje previdnosti ter nam dokazuje, kako se poplačuje pravo, serčno, detinsko zaupanje v ljubo Mater Božjo.

Živela je v neki majhni gorski vasi družina, oče, mati in dva sina, prvi 13- in drugi 12letni. Oče bil je ubog dninar, ki je pri poljedelcih delal za majhno plačo od jutra do večera, da si prisluzi živeža za svojo družino po poštenu poti; žena njegova pa je pomagala sosedam v kuhinji in na polji o prostem času. Vsi so bili zelo pobožni in Bogu vdani, in ni skoro minul dan, da ne bi videli že na vse zgodaj ktereга izmed njih v cerkvi. Oba sinova sta hodila v šolo, pridno se učila, prav spodobno se obnašala ter vbogala vedno vesela in na prvi migljej starše, kakor tudi učitelje, kar jim je bila sveta dolžnost. Ni tedaj čuda, da so to družino radi imeli po celi vasi, ji večkrat dobrote skazovali in ji tudi kolikor mogoče pripomogli k potrebnemu zaslužku.

Prišlo je zaporedoma več slabih let; kmetje imeli so zelo malo dela ter so bili celo primorani odpustiti več najemnikov; in tako zadela je tudi omenjeno pridno družino žalostna osoda, da so bili delj časa brez dela in zaslužka. Pretekli so naposled celi tedni, ljudje niso dobili nič dela in kmalu nastalo je veliko pomanjkanje, ko se je porabil ves prihra-

njeni zaslužek. Več ur na okrog povpraševali so po delu, pa nikjer jih niso potrebovali; splošno pomanjkanje je gospodovalo povsod. V tej največji stiski, že brez vse pomoči, sklenili so dobri ljudje zapustiti domačijo in podati se k 5 ur oddaljenemu znancu. Ta dal jim je v stanovanje kočico, katero je rabil za shrambo. To je bila edina pot, ktera jih je mogla rešiti iz preteče jim nevarnosti. Upali so tudi zanesljivo, da ondi dobijo dela, ker v tem zelo rodovitnem kraju niso imeli slabe letine. In tako nastal je slednjič žalostni dan, ko naj bi se podali iz hiše, v kateri so že 20 let bivali; silno težka bila jim je ločitev od ljubih, prijaznih krajev, ktere so tako čestokrat obiskali, ter od dobrih znancev in pridnih ljudi, ki so jim velikokrat dali dela in jim tako primogli k poštemu, tihemu življenju. Že dan poprej naložili so bili svoje pohištvo na voz; zjutraj pred odhodom pripravili so še nekaj malenkosti in le podobo žalostne Matere Božje, katero je prinesla žena iz svoje rojstne hiše na dan ženitvanja in pred katero je družina tako velikokrat pobožno klečala, pustili so naj bolj dolgo na zidu viseti. Ko so se hotli posloviti iz starega jim dragega domovanja, zahtevala je žena od moža in obeh sinov, da naj pokleknejo pred blaženo nebeško Kraljico, se priporoče Njenemu premočnemu varstvu in jo prosijo za srečno prihodnost. Vsi štirje pokleknili so z veliko pobožnostjo pred podobo ter izročili svojo prihodnost ljubi nebeški Materi. Nato sneli so še te podobo, jo na voz položili in — odpovali so v neznanu jim tujino!

Že so se cele dve uri vozili, ko pridejo blizu velikega, lepega verta, sredi kterega stoji lep in velik grad; cesta pelje tu ravno ob precej divjem, goskem potoku; ko so se ti ljudje blizu memo grada peljali, zagledajo na bregu dve gospé s petletno deklico; ena njiju bila je posestnica gradú, druga pa vzgojevalka male hčerke, edinega otroka bogatega veleposestnika. Gospé ste ravno zaljšali punčko, s katero se je hčerka igrala; kar neutegoma začujejo vpitje; hčerki, ki je potočnice tergala, je spodletelo in padla je v precej globoko vodo. (Konec nast.)

Sveti Jurij.

Slovenskim mladenčem.

Vitez hrabro-vojskovavni,
V sveti Cerкви zmagoslavni,
Sveti Jurij presvitljen,
Bodi danes počeščen!
Zmagal srečno si drakoua,
Varih svetega Sijona
In branitelj si iskrèn.

Sin sloveče rodovine,
Žar kerščanske vere šine
Zgodaj v mlado ti sercé;
Čednosti rodi lepé,
Si goreč za vero pravo,
Za junaštvo, bojno slavo,
Gorko čutja ti kipé.

Oče prejme venč mučenstva,
Ti pa zvoliš stan vojenstva,
Čisto tam ohraniš vest,
Si Bogú, cesarju zvest;

S hrabrostjo se odlikuješ,
Kmalo polkovnik zasluješ
V strah sovražnih trum in mest.

Stari zmaj cesarju laže, —
Spet preganjanje ukaže,
Že v potokih teče kri,
Huje ko poprejšnje dni;
Vsa svetišča so razdjana,
Kar spozna — se kristijana
Se nevsmiljeno morí.

Ti pa stopiš pred cesarja,
Kteri v zlobnosti prevdarja,
Kak bo vernike moril,
In poganstvo poslavlil
Vsa osupnjena je zmija,
Sluša strupna vedežija,
Kaj junak boš besedil:

„Cesar močni! to ti rečem,
Doklej še boš z ognjem, mečem
Kristijane končeval?
Kdo povod je k temu dal?
Niso blagi li kristjani,
Ti podložni, zvesto vdani?
Carstvu biser so svital.

In podložne táke vzorne
Ti pekliš — nikdar uporne,
Ker malikov ne časté, —
Jezusa ne zapusté;
Vedi pa, da Jezus mili,
Rešenik je v vsaki sili,
Zanj vesell v smert hité!“

Ko to čuje trinog kruti,
Silno, silno se razljuti,
Strašno dá mučiti te,
V ječo še nato zaprè;
Vse obljube, vse žuganje,
Te za Kristusa spoznanje
Le še bolj plameče žgè.

S škitom vere ti se braniš,
In junaka se ohraniš,
Z Jezusom premagaš strast,
Trinoga, pekla pošast;
Glasno pričaš Božjo slavo,
Daš pod meč junaško glavo,
Greš zmagavec — v večno čast.

Sveti Jurij! vitez slavni,
Sprosi Cerкви vojskovavni
Vso krepost, duhovno moč,
Ko sovrág razširja noč;
In mladenčem ti slovenskim,
V boju z drákonom peklenskim,
Bodi varih jim čujoč.

Radoslav.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Od nekod: Pošljem Vam nekoliko soldov za dijake, da bi molili za srečen izid katoliškemu shodu. Pred vsem je treba blagoslova iz nebés in potem pa

darežljive delavnosti na katoliški podlagi. Kajti danes, ko so se vse verste brezvrcev: framasoni, anarhisti, socialisti in radikalci zedinili in delajo tako rekoč noč in dan v združenih edinosti zoper katoliško Cerkev, je sveta dolžnost slehernega katoličana, da dela z vsemi močmi za blagor sv. Cerkve; vsaki katoličan mora vsako priliko porabiti, kjer bi mogel le količkaj koristiti sveti Cerkvi; nobenega truda se ne sme ustrašiti, kjer gre za korist katoliške Cerkve: „Per aspera ad astra!“ Vspehi bodo toliko večji, kolikor večje je nasprotovanje: Vspehi bodo iz sence križev in truda lepo pricveteli in dozoreli! Toraj „in necessariis unitas!“ Prišel je mesec maj, Mariji naši ljubi Materi posvečeni mesec. V tem mesecu bo vsaki dan milijone ljudi klicalo k Mariji za pomoč. Kličimo jo v pomoč za sv. Očeta papeža, za katoliške škofe, in za vso sv. Cerkve. Dobro bi bilo, da bi ti udi povsod, kjer se bodo Šmarnice opravljale, molili vsaj eno Češčeno Marijo tudi za dober uspeh katoliškemu shodu. Marija bo uslišala prošnje naše, ako bomo molili zaupljivo in stanovitno.

Bosna. Prjedor. 17. aprila. (Zvonček sv. Jožefa, veliki teden.) (Konec). Veliko nedeljo so k naši veliki službi Božji došli mnogi razkolni Serbje in Serbkinje.

Katoliki, večinoma Slovenci in Slaveni iz Avstrije tu naseljeni, so ronili (točili) solze sv. čutov, ker so imeli vse svete opravila velikega tedna v novi domovini svoji, kakor prej v domačiji. Razkolniki so se pa čudili lepoti, znamenitosti, pobožnosti in veličastnosti vzvišenih obredov in bogoslužju rimo-katoliške Cerkve. Večina tukajšnjih razkolnikov je vse te svete opravila velikega tedna vidila in slišala prvi pot, in očitno, glasno so hvalili bogoslužje in Cerkev rimo-katoliško; mnogi so očitno priznavali: „Častnije, živeje, lepše i vzvišenije obdržavajo i imajo bogoslužje katolici, nego imamo mi i naši.“ Toraj ni li tu sv. misijon? Ni li potreba mile pomoči in milodarov za lepoto, dostojnost, vzvišenost in ugled Cerkve katoliške in njenega bogoslužja? In to med drugoverci? Zato so pa mašnik veliko nedeljo v cerkvi z zbranimi verniki zopet pokleknili pred Najsvetejšega po pridigi, in so združeno opravili več očenašev in zdrava-Marij za dobrotnike te preuboge cerkve, osobito iz Kranjske in vse Slovenije, ter jih iskreno izročili v petere poveljane presvete rane Jezusove in v priprošnjo in varstvo sv. Jožefa. Č. vr. oče župnik so tudi obljubili pri sv. maši se spominjati blagih dobrotnikov in dobrotnic te revne cerkve sv. Jožefa.

Pogodba s sv. Jožefom za srečni izid katoliškega shoda v Ljubljani. Verli rimo-katoličani na Slovenskem, kateri istinito želite kat. shoda, osobito pa velikega, zdatnega vspeha in obilno sadu od tega shoda: napravite katoliški slovenski shod pod osobitim varstvom sv. Jožefa ter z mogočnimi priprošnjami do ženina deviške Božje Matere in rednika Kristusovega! On je osobiti varh rimo-vesoljne Cerkve, pa še posebej Slovenije. Za katoliški shod je treba obilno milosti in pomoči od zgoraj, od Očeta Luči, od Njega, kateri rast daje. Ne se zbirati tolikanj na slavnostne bankete in velegostije; temuč oni čas še obilnije v hiše Božje k presv. službi Božji, k mizi Gospodovi in obilni in iskreni molitvi. Pa ne samo oni čas, temveč že sedaj naj se obilneje opravljajo molitve, pobožnosti in dobra dela, da se doseže pravi, dobri, in velekoristni namen kat. slov. shoda.

Istinito katoliški slovenski možje, osobito pospeševalci, pripomočniki in voditelji kat. slov. shoda, pristanite na sledečo pogodbo; če tudi je na videz priprosta in detinska, ipak donesla bode kat. slov. shodu milosti ter blagoslov iz nebes od sedeža Božjega in Jagnjeta, po mogočni priprošnji sv. Jožefa. Kateri ste zmožni, oskerbite in darujte tudi kaj v večjo slavo Božjo, v čast sv. Jožefa. Cerkev sv. Jožefa v Prjedoru potrebuje n. pr., keliha, kanonskih tabel, tabernakeljna, križevga pota, praznične mašne obleke, lepega kipa sv. Jožefa, ali sploh milodarov za zidavo prepotrebne dostojnije cerkve. Mi verni bodemo pa tukaj v revni cerkvi sv. Jožefa združeni molili Boga in prosili sv. Jožefa v isti sveti in veliki namen.

Toraj, ako darujete kaj sv. Jožefu za njegovo revno cerkvico župnijsko v Prjedoru, v Bosni, katera teh reči silno potrebuje; bode on še posebno obilnih milosti in pomoči izprosil kat. slov. shodu in delovanju njegovemu.

Da ta pogodba ne bode ostala brez obilne pomoči in vspeha, ako se priprosto in dobroserčno izpolnuje, za to so poroki Jezus, Marija, Jožef.

Iz Amerike (Mis. Sim. Lampe materi.) Red Lake, Minn. 20. sušca 1892.

Preljuba moja mati!

Vaše pisemce od 8. januarja sem dobil o pravem času, to je, dne 4. februarja. To pot nečem dolgo odlašati z odgovorom in sledeče verstice Vam pošljem za Veliko Noč. — Pri naših Indijancih ima smert letošnjo zimo precej dobro žetev. Ker je veliko boleznih po vsej deželi, so tudi nam naš mtl. preč. g. škof J. M. Golrick dovolili, da se nam ni treba postiti. — Mesca januarja sem bil šel neko bolnico obiskat. 70 milj daleč v Ningitawitigweiang ali Thief River. Se vé da, vse za sv. mašo sem moral seboj vzeti. Previdel sem jo bil z svetimi zakramenti in na to se podal doli v samostan ali St. John's Abbey. Reva umerla je 5 dni potem, ko sem jo zapustil. Ker niso mogli dobiti voza, pripeljali so jo še-le 3 tedne potem sem gori v Red Lake k pogrebu. — Preljuba mati, ne moram Vam povedati, kako srečni da ste tam na Kranjskem, ki imate zmiraj službo Božjo. Tukaj v Reeck Laku, White Oak Point, Winnebigoshish in družih krajih je več Indijanov, ki so jih še ranjki gospod Pirc, blagega spomina, pred kakimi 30 leti kerstili. Kaj je pa z njimi danes? Vse, kar vejo o sv. veri, je to, da so bili kerščeni; in to je vse. Nekteri so pa pristopili k protestantovski veri. Temu se ni čuditi — nimajo ne cerkve, ne duhovna. In če jih prav misijonar enkrat ali dvakrat na leto obiše, kaj je to! Glejte, preljuba mati, kako ste še srečni. — Tukaj pri nas v Red Lake — blagoslovili smo novo cerkev 8. decembra lanskega leta — pa je že zdaj premlajna. Vanjo gre kakih 230 oseb, pa bi jih imelo iti blizo 350. Tako jih veliko ne more iti k službi Božji. Bog daj, da bi se vendar kaj več storilo za naše Indijane.

Dela imam vedno dovelj s podučevanjem kerščanskega nauka in z pripravljanjem za sv. birmo. Zelo me je veselilo, ko sem pred kratkim nekaj odraščanih Indijanov kerstil. Naši bratje protestantje so tudi nekteri začeli našo cerkvico obiskovati. Preteklo sredo sem šel na ono stran jezera nekega bolnega Indijana, ajda, obiskat. Bil sem pri njem 3 ure, pa ni hotel veliko slišati o sv. veri. Nato grem v drugo kočjo k edini dobro katoliški družini ter jih podučim nekoliko v potrebnih rečeh za sv. postni čas.

To me je nekoliko potolažilo. — Zares, preljuba moja mati, priznati pa moram, veliko tolažbo in veselje mi daje, ko vidim nekatere Indijane tako daleč oddaljene od cerkve, pa vendar vestno spolnujejo svoje dolžnosti; posebno „roženkranc“ prav radi molijo vsaki večer. Da bi nam le ljubi Bog kaj pomoči dal, več dobrih duhovnov in cerkvic! Izmed 8 tisoč Indijanov v Minnesoti jih je kakih 3 tisoč katoličanov. —

Preč. gospod Jožef F. Buh izdajajo v Tower-u prvi in edini slovenski časnik v Ameriki; „Amerikanski Slovenec“ se mu pravi. Poprej je izhajal v Chicagi. —

Zdrav sem, hvala Bogu; — vreme imamo toplo, že spomladansko. — Priserčno Vas pozdravljam in Toneta

Vaš hvaležni sin

P. Simon Lampe, O. S. B.

Z Bogom!

Dogodba napersnega križa.

Nadškof v Neapolu, kardinal Sanfelice, je bil dobil od Napolitancev v dar drag napersni križ iz čistega zlata, to pa za posebno darežljivost ob času kolere. Ko je pa pred nekaterimi tedni tudi znani reševalec sužnjev, kardinal Lavigierie, imel shod v Neapolu, da bi Napolitance naklonil k darovanju za oprostovanje sužnjev, mu je kardinal Sanfelice poslal svoj napersni križ s pristavkom, da — žali — denarja nima, da bi mu ga daroval za reševanje sužnjev. Napolitanci to zvedó in zdajci zberó svoto denarja, kolikor je veljal križ — namreč 20.255 frankov — izročé denar kardinalu Lavigieriju in napersni križ ljubljenu nadškofu nazaj prinesó. Vrednik enega liberalnih listov je o drugem izročevanju križa med drugimi besedami rekel: „Križ, ki so ga Napolitanci svojemu kardinalu poprej darovali v spričevanje svojega hvaležnega občudovanja, so želeli zopet videti križ na njegovih persih, ne kot lepotičje, temveč kakor znamenje ljubezni.“ Kardinal se je ginjen zahvalil svojim Napolitancem za novi dokaz ljubezni in za njih dobrotljivost v prid sužnjev v Afriki in je o tej priliki opominjal, da naj se stranke v miru poedinijo.

Mir naj bo porod - a boj na križarstvu!

III. Kustodija svete dežele.

(Dalje.)

Velika je bila žalost kristjanov na zahodu zaradi žalostnih dogodkov. Najbolj pa so žalovali frančiškani zaradi žalostne osode redovnikov vsled zapuščenja samostanov in izključenja iz Svete dežele. Skerbelo je frančiškane, kaj se godi na svetiščih Gospodovih, poslali so toraj tje nekaj redovnikov gledat, ali so turki Zveličarjevemu grobu prizanesli? V terdnem znanju na božjo pomoč so šli nekateri redovniki tje, popotovali so vkljub mnogih opovir od sela do sela, dokler niso prišli v Jeruzalem l. 1294; zelo so se čudili turki tem oo. frančiškanom. Opomniti je, da so turki tudi častili božji grob, ter tudi mnihe in romarje dosti spoštovali. Redovniki so bili pa tudi bolj varni zaradi revščine, in so si tudi zaradi velike svetosti in ponižnega obnašanja pridobili naklonjenost turških oblastev, da so l. 1313 na Sionski gori dobili prebivališče. Leta 1332 jim je na njihovo prošnjo dovolil sultan egiptovski stalno nameščenje na Božjem grobu in na Sijonu. K temu je veliko pripomogel vladar Robert na Siciliji in njegova gospa Sancija, ker sta

kupila od sultana svet na Sijonu in cerkev Božjega groba in ju darovala papeževemu prestolu s tem pristavkom, da ste ti svetišči za vselej v porabo oo. frančiškanom izročeni, in da oni ondi zveršujejo svoja opravila. Papež Klemen VI. je leta 1342 to pogodbo poterdil. Pobožna kraljica Sancija je mesto revne hiše zidala lep samostan, in založila glavnico za 12 redovnikov in 3 služabnike. Tako se je red sv. Frančiška ondi okoreninil; pa manjkalo je še posebno hiše romarske in bolnišnice. Pa je prišla kmali pomoč. Neka imenitna in pobožna gospa, Sofija iz Florence, je kupila več svetá blizo samostana v Jeruzalemu, ter dala sozidati velik hospital za romarje, reveže in bolnike. Papež Inocencij VI. je to vstanovo poterdil s posebno diplomom l. 1355 in izročil vodstvo tega vstava oo. frančiškanom.

Prišle so še hude poskušnje. Turki so jih zavidali za njih posestva, napadli so samostan l. 1368 in so pobili vse redovnike, njih 112; leta 1391 bili so zopet 4 umorjeni. L. 1382 bil je ubit pobožni P. Janez iz Kalabrije. Od leta 1537 do 1540 so turki vse ondotne redovnike imeli zaperte. Leta 1557 so turki zopet umorili 2 redovnika, in sicer P. Jumpira Sicilje in P. Janeza iz Mantuve. Redovniki niso bili nikoli življenja svesti in vedno so se morali boriti za svoje zavetišče, dokler ni papež Martin V. l. 1421 teh krajev stalno frančiškanom prisodil.

L. 1561 je ukazal sultan, da morajo redovniki samostan zapustiti; oboroženi vojaki so jih vun tirali in vzeli so jim bili tudi vse poslopja na Sijonu. Voljno so redovniki prenašali to krivico, in so za veliko svoto kupili zapuščeni samostan georgijancev. Sultan je ta nakup poterdil in papež je dovolil redovnikom ondi naseliti se. Pozneje so jim zelo nasprotovali razkolni gerki, in ti so oo. frančiškanom za nekoliko časa božji grob vzeli. Cesar Leopold pa se je zanje potegnul in jim vse stare pravice do božjega groba zopet pridobil.

Cerkveni samostan St. Salvator je postal središče latinske Cerkve, v teku 17. stoletja bili so vstanovljeni novi samostani v Jaffi, Ramli, St. Jean d'cre-u, Šajdi, Hariji, Tripolu, Damasku in Alepo-u. Tudi na otoku Cipru so bili novi samostani zidani, pa tudi v Egiptu se je red širil, kjer sta P. Inocencij (1662) in P. Frančišk Klemen v Kairu mučeniške smerti umerla.

Tako je nastala mesto poprejšnje provincije nova redovna in misijonska kustodija v Palestini, Siriji, na Cipru in v Egiptu, ktera je pridružena Jeruzalemskemu gvardijanu, ki se zove „Custos terrae Sanctae,“ to je varh Svete dežele.

(Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Amerika. „Amerik. Slovenec“ 15. aprila piše iz Buttecity-a: „Anton Švajger, Jož. Perušič in Peter Hrela so bili l. aprila ob 11h zvečer od tolovajev napadeni, za 225 dolarjev oropani in skorej postreljeni. Človek si nikjer in nikdar ni življenja (in premoženja) svóst.“ ... No, iz naukov in izgledov nove ére! —

V Kaliforniji je taka vročina poleti, da morajo imeti s platnom prepreženo streho na stroji pri žetvi in mlačvi. Z istim strojem žanjejo in mlatijo; stroj pšenici samo klasje odstriže, zdajci na zadnji strani pa že omlačeno in očiščeno zernje v vreče suje, in ko je vreča polna se tudi sama zaveže, ter je pšenica gotova za prodaj. Rabijo pa take silo velikanske

in težke stroje le tisti, ki imajo na stotine in tisoče oralov zemljišča. (Tedaj zopet vse le stroj in tovarna, — je-li to dobro za delavski stan?) —

V Novem Orleansu je pogorela velikanska volnarna (tovarna za volneno robo); škode je nad 2 milijona 150.000 dolarjev. —

V Kansasu je strašanskih vihar 68 ljudi končal, na stotine jih je zgubilo roke, noge, ali so drugač poškodovani; mnogi so morali celo noč preležati v naluvi silnega dežja, ki je nastopil za viharjem. Viljemu Eggerju je silovita moč viharja sina iz naročja iztergala in ga ob neko drevo butila in usmrtila pričo prestrašenih staršev, v tem, ko se je oče, bos, komaj ubranil viharju. V okraju Greenwoodskem je vzdignil vertinec Jak. Wilsiona, dervil po zraku in ga zagnal na steno ob skednju na lesén klin, ki mu je prederl truplo, kjer je obvisel 8 čevljev od tal in v groznih bolečinah dušo izdihnil.

V Daltonu porušila se je hiša Viljema Littleja; ostal je mertev v razvalinah s 4 otroci, žena pa je hudo poškodovana. Ranjenih je še 50 oseb, škode na imetje še ni mč ceniti. Stotine ljudi je brez domovja, mnogo ljudi je zgubilo vse pahištvo. (To so strašne šibe! Znano je, da v „ponosni svobodni Ameriki“ je tudi silo veliko pregréh ter se ni čuditi, da se, djal bi, že natora sama maščuje nad njimi po božjem dopuščeni. V Pittsburgu se je celo 200 protestanških pridigarjev zbralo ter so protestirali proti hudobnim skrivnim družbam.

Kakošne prismode so samomorivci kaže to, da v Št. Lujzu se je Maks Philipps sam umoril iz strahu, da bi ga kdo drugi ne usmrtil.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec maj (veliki traven).

a) Glavni namen:

Likanje mladine s prejetjem ss. zakramentov.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Pretečeni mesec so bili naši ljubezni priporočeni reveži kot ljubljenci presv. Serca Jezusovega. Med ljubljence presv. Serca Jezusovega spada in v njegovo posebno skerb izročena pa je tudi mladina. To je tudi On sam pogostokrat zaterjeval. Verh tega spada pa tudi mladina med reveže in siromake; zelo je namreč potrebna varstva v premnogih nevarnostih, ki jo obdajajo.

Čegar je mladina, tega je prihodnost. O resnici tega stavka so prepričani pomočniki satanovi ravno tako, kakor službeniki Jezusa Kristusa; in oni delajo tudi po tem svojem prepričanju, in njih delovanje ima strašen nasledek: zapeljevanje in poguba mladine se strašno širi. Med tem ko so ljudje spali, je prišel sovražnik in je nasejal ljulike med pšenico. Še celo treba ni, da bi vselej ljudi, ki spé, dolžili lenobe in da zanemarjajo dolžnostno čujočnost. Kmetovalec, ki na polji dela, potrebuje počitka; saj je pa tudi tako lahko zasejati plevela, zato ni treba luči in tudi nikake drnge previdnosti, razun k večemu te, da se ne damo zasačiti; in plevel raste tudi tako hitro in brez vsake goje; navzdol gre vse kar samo.

Tudi kjer je svetišče kerščanske družine še neoskrunjeno in tudi kjer je v družini še doma goreča molitev in kerščansko življenje, zlasti pa še kerščanski pouk in kerščanska vzgoja, tudi tam je dandanes mladina v največji nevarnosti.

Zarota „bratov belcebubovih,“ kakor so se nekaj imenovali, brezverska družba prostomavtarjev, ki je prava sinagoga satanova in družba vseh sovražnikov Maziljenca Gospodovega, judov in paganov, je že toliko dosegla, da kerščanska pravost in poštenost iz javnega življenja vedno bolj zginja, nasprotno pa da se paganska pregrešljivost povsod derzno vsiljuje. Neizkušena mladina pa je njena žertva. Moč in veljava, bogastvo in čast je premnogokrat v rokah brezvercev; kjer se dá, porabijo svojo veljavo v preganjanja, ki spominjajo na prve čase sv. Cerkve; povsod jo za tirajo njeni sovražniki, zmagovalci in gospodarji javnega mnenja. Mladina je slabotna in se rada dá premotiti. Pred vsem pa je najhujše to, da se hoče brezverstvo vse šole in vseh nauk polastiti, da bi prihodnji rod prav v svojem duhu, to je, prav brezversko vzgojila. Mladina pa je mehka in sprejemljiva, njo je lahko preslepiti in izvabiti; kako naj se pa tudi ustavlja temu, kar se ji podaja edino le kot veda in človeku potrebna omika, v resnici pa ni družega kakor zatajenje kerščanske vere in odpad od kerščanske pravosti

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

8. **Varstvo sv. Jožfa.** Kerščansko rešenje delavskega vprašanja. Več dušnih pastirjev in njih občine. Delavska in rokodelska društva.

9. **S. Gregorij Nazijanski.** Neustrašena stanovitnost v resnem duševnem boju sedanjega časa. Bolehni cerkveni glavarji. Duhovni in obhajanci.

10. **S. Antonin.** Višji pastirji sv. Cerkve. Spovedniki in svetovalci v vestnih rečeh. Več žertev slepega sovraštva zoper duhovne. Naprave za božjastne.

11. **S. Frančišk Hieronim.** Povernitev izgnanih redov na Nemško. Vzbujenje svetih mož po božji volji. Duhovske dobrotne vstanove.

12. **S. Pankracij.** Goreča skerb za posvečevanje samega sebe. Ozdravljenje nesrečne razvade grajanja in tožarjenja. Od vernitev slane, suše, kuge itd.

13. **S. Servacij.** Ohranitev redovniškega duha. Obvarovanje pred zavidevanjem in neprijaznostjo. Stanovitnost in zvestoba v poklicu.

14. **S. Bonifacij.** Katoliki v Italiji. Boljša pravost na večjih kmetijah. Poravnanje nevednih spovedi.

15. **S. Vid.** Razširjenje pobožnosti do presv. Serca Jezusovega na Češkem. Prijazno sodelovanje vseh dobro mislečih. Spravna naprava.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobeotno odvern od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dva bolna gg. duhovna prav serčno priporočena Jezusovemu in Marijinemu presv. Sercu, pa sv. Jožefu za pomoč. — Priporoča se nekdo v molitev k sv. Antonu,

presvetemu Sercu Jezusa in Marije, da bi v njegovem hudem položaju prišlo do resnice. Na Boga zaupajoč, da molitev pomaga, se obrača s prošnjo do vseh žalujočih, da naj se spominjajo v molitvi obupljivega. Zahvali se javno v Danici. — Bolna oseba za polajšanje bolezní. — Za dobro velikonočno spoved in vredno sv. Obhajilo prav živo priporočena neka oseba. — Zelo potrebna pomoč v dušnih potrebah. — Dosega nekega dobrega namena. — Mnogi, ki se niso opravičili velikonočnega Obhajila, da bi ne preloмили cerkvene zapovedi, ter ne bili izločeni iz občestva svetnikov. — Prav milo prošnjo imam zlasti ta mesec, ki je posvečen Mariji, naši ljubi materi, namreč, da bi se goreče molilo za spreobrnjenje očetovo, za kar že veliko let molimo in imamo terdno zaupanje, da bo Marija ta mesec uslišala naše prošnje. — Sestra priporoča hudo zagrešenega nesrečnega brata za spreobrnjenje v tem mesecu velikih milosti. — Bolna ženska priporočena za ljubo zdravje. — Nekdo v mnogih, prehudih stiskah in potrebah, da bi na priprošnje N. lj. Gospé, sv. Jožefa, sv. Franciška pomoč dosegel.

Zahvali.

Po nedolžnem neke tatvine obdolžen sem molil k presv. Jezusovemu Sercu in prosil sv. Antona za pomoč. Kmalo potem je prišlo vse na dan, in bil sem spoznan za nedolžnega. Zatorej tišučera zahvala presv. Sercu Jezusovemu in sv. Antonu.

V Ljubljani.

A. P.

Akoravno ne vse, vendar veliko se je zboljšalo v časnih zamotanih razmerah, in zato izrekam preserčno zahvalo presv. Jezusovemu Sercu, naši mili materi Mariji in sv. Jožefu.

F. K.

Listek za raznočersti.

Ljubljana. Blage Šmarnice se tudi letos po vsih cerkvah prav pridno opravljajo in marljivo obiskujejo. V stoljni cerkvi g. vikar Andrej Kalan vsak dan zjutraj o poli 6ih prav praktično pojasnuje Marijino življenje ter ga obrača na življenje vernikov; zvečer ob 7ih pa P. Loinger S. J. goreče obravnava tehtni nauk „o gnadi,“ milosti ter prav globoko sega. Sme se reči, da seje se prav obilno ta mesec v Marijinem vertu; Bog daj veliko sadú!

Ljubljana. Poskušnje za samostalne duhovnije so ta teden delali čč. gg.: Laznik Jož., adm. v Podlipi; Majar Gašp., kapl. v Predvoru; Novak Jož., kapl. v Dobu; Pintar Mat., kurat v Ternju; Sitar Mat., kurat v Šenpetru; Sternad Jan., adm. v Babnem polju; Strupi Jak., beneficijant na Goričici; Zelnik Jož., adm. v Čemšeniku; Zorec Fr., adm. na Černem verhu.

Katoliški shod se ima obhajati 30. in 31. avgusta t. l. na starem strelišču v Ljubljani. Natančni načrt se izdá pozneje.

Procesija k sv. Florijanu preteklo sredo se je opravila pri lepem vremenu, popoldne pa je zopet začelo dežiti. Vdeležili so se prevzvišeni gospod knez in škof; obhod vodil in slovesno sv. mašo z blagoslovoma je imel gosp. stoljni župnik J. Flis; cerkev je bila natlačena polno; obnašanje občinstva o procesiji skozi mesto prav omikano in spodobno. Ker pa je v Ljubljani že nekaj ljudi, ki niso naše vere, torej moramo par klofét in eno smodko zapisati v černe bukve.

Duhovni pastir J. V., ki že več let boleha, zadnji post pa ga je še mertvoud zadel in hude bolečine

terpi, bodi priporočen v molitev za polajšanje, če je sv. volja Božja, za gnado poterpljivosti in stanovitosti: duh. gg. sobratom, udom naše ljube Gospé in vsem, ki poznajo blagega gospoda. P. J. K.

Šmarničnih novih tukev letos ni, kolikor nam je znano.

Dijaška miza ne zna šale: kljubu kratkih počitnic uzela nam je za mesec april od 116 mladenčev 141 gld. 46 kr.

Poterdilo. Danes prejel 85 gld. (Mnogo intencij že poprej.) Jutri odpotujem za nekoliko časa. Sicer le pošiljajte, ako je kaj na moje ime — vse se bo vredilo.

Nagle in neprevidene smerti — reši nas, o Gospod! — Ne le v Ljubljani, ampak tudi drugod, zlasti po večih mestih, so nenavadno pogosti primérleji nagle in neprevidene smerti. Med mnogimi šibami sedanjega časa je tudi nagla smert, zato so molili že od nekđaj katoličani v litanijah vsih Svetnikov in molimo še zméraj, da bi nas Bog obvaroval te prehude nesreče, in kolikor večí grešnik je kdo, toliko bolj se mu je bati neprevidene smerti. Vsak, poseben velik grešnik, naj vestno porabi čas, da vredno opravi velikonočno spoved in sv. Obhajilo in potem naj se z vso skerbljivostjo varuje smertnega greha. Vsak naj se zjutraj in zvečer priporoči Jezusu umirajočemu na Križu, žalostni Materi Božji, sv. Jožefu in angelju varhu. Berž ko čuti kako nenavadno slabost, napad, naj popolno obžalovanje (kesanje) čez grehe obudi in če je le še kaj časa, naj pošlje po duhovna! Večnost ni igrača!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Jan. Berlic 2 gld. — Č. g. katehet Simon Zupan 5 gld. — Neimen. 1 gld. — Č. g. župnik Jož. Preša 5 gld. — Č. g. župnik Jern. Babnik 1 gld. — Čast. g. kapl. Gašp. Majar 1 gld. — Č. g. kapl. A. Lesjak 3 gld. — Č. g. adm. Fr. Zorec 5 gld. (in 5 gld. za druge dobre namene. Vr.) — Č. g. adm. Val. Bernard 2 gld. (Op.: Intenc. oddane. Pozdrav! Vr.) — Č. g. župnik V. Eržen 1 gld. 70 kr. — Č. g. župnik Ant. Jamnik 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Karlin 5 gld.

Za sc. Detinstvo: Šolske sestre v Celju, 12 gld. — Iz Boh. Bele po č. g. župniku Jan. Berlicu 20 gld. — Iz Smlednika po č. g. žup. 5 gld. 35 kr.

Za varhe Božjega groba: Žalina po č. g. župn. 2 gld. 80 kr. — Č. g. župnik Fr. Eržen 2 gld. 30 kr. — Iz Sorice po č. g. župniku 2 gld. 80 kr. — Leskovec 4 gld. — Križevo 3 gld. 90 kr. — Cerklje 1 gld. — Št. Jernej 3 gld. — Studenec 1 gld. — Smlednik 4 gld. 87 kr.

Za cerkev se. Jožefa v Prjedoru: Fr. L.—h 20 gld. (med temi 15 gld. za ss. maše.)

Za afrikanski misijon: Neka dobrotnica 5 gld.

Za ubozne cerkve: Peče 3 gld. 50 kr.

Za ustanovitev stalne in večji rezidence čč. oo Jezuitov v Ljubljani namesto sedanjega „provizorja“ zasebnica M. V. 8 gld.

Za bratovščino S. R. T.: Boh. Bela po čast. g. župn. Jan. Berlicu 20 gld. 40 kr.

Za Vincencijev družbo: Č. g. župnik Jož. Preša 3 gld. 50 kr.

Za Marijanišče kot pripomoček k zidanju: Gosp. Albert Samassa 100 gld. — Neimen. 50 gld.

Za najpotrebniši misijon: Neimen. 100 gld. za misijone med neverniki in krivoverci.

Za sc. Očeta: Iz Smlednika po č. g. žup. 5 gld. 15 kr.